

Нахлине злива. Перемочить
І валуни на шлях знесе.
Усе живе перетолочить
І позамулює усе.

Повалить картоплі в городах,
Залле півони і щавлі.
Але, немов останній подих,
Залишить корінь у землі.

І перекотиться каміння,
І перехрускають хрусти.
Та поки є в землі коріння,
Живе захоче відрости.

І сонце спиниться в зеніті,
І пташка дзвінко закує.
Лише збагни, що в цьому світі
Нема нічого, що — «мoje».

Земля, дощі, потоки, плити,
Ріка під небом зоревим —
Лише для того, щоб ділити
З усім живим, з усім живим.

Серед безладдя руйнового
Велике таїнство обнов:
І залишитись без нічого,
І починати жити знов.

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.